

20 มีนาคม 1888

มาร์กาเร็ตที่รัก

ขอบคุณสำหรับความเห็นอกเห็นใจอย่างสุดซึ้งต่อการจากไปของ
อะมีเลียผู้เป็นดวงใจของฉัน ฤดูหนาวนี้ลำบากเหลือใจ ทุกเดือน
มีมิตรเก่าแก่ทยอยจากไปเพราะความเจ็บป่วยและโรคชรา ตัวฉัน
เองก็เถอะ จะอยู่ต่อได้อีกก็บ๊วยไม่รู้เลย

ฉันตระหนักว่านี่อาจเป็นโอกาสสุดท้ายที่จะเอ่ยถึงเรื่องหนึ่ง
ที่ยังติดค้างอยู่ อันที่จริงควรจะบอกตั้งนานแล้ว แต่ก็ลำบากใจ
ที่จะพูดถึง น้ำของเธอเชื่อว่าจะเป็นการดีที่สุดถ้าเธอไม่รู้เรื่องนี้
เชื่อเถอะว่าน้ำของเธอทำไปเพราะรักและเป็นห่วง แต่มาร์กาเร็ตจะ
ฉันรู้จักเธอตั้งแต่แบเบาะ และเฝ้าดูเธอเติบโตเป็นหญิงสาว
ผู้กล้าหาญเช่นทุกวันนี้ ฉันรู้ว่าเธอเชื่อในความจริงเหนือสิ่งอื่นใด
จึงคิดว่าเธอคงอยากรู้เรื่องนี้ แม้มันอาจกระทบกระเทือนจิตใจ
ก็ตาม

เหตุการณ์ผ่านมามาตั้งห้าสิบแปดปีแล้ว ตอนนั้นเธอยังเด็ก
มาก จะว่าไปฉันเองก็เกือบลืมเรื่องนี้ไปแล้วเหมือนกัน แต่เมื่อ

วันพุธที่ผ่านมาฉันบังเอิญเจอข่าวเก่าที่ตัดเก็บไว้นานหลายปีแล้ว อยู่ในตำรากายวิภาคศาสตร์ เลยคิดว่าถ้าไม่รีบพูดตอนนี้ ความจริงทั้งหมดคงจะหลงหายไปพร้อมฉันด้วย นอกจากนั้น ผู้ล้วงลับของเธอก็เหลือฉันคนเดียวที่รู้เรื่องนี้ ส่วนคนอื่น ๆ ล้มหายตายจากไปหมดแล้ว

ขอเตือนไว้ก่อนว่ารายละเอียดไม่น้อยกริรมย์นัก มันเป็นเรื่องราวความกล้าหาญอันน่ายกย่องขณะเดียวกันก็น่าสลด เธออาจคิดไม่ถึงว่าน้ำของเธอเป็นคนแบบนั้น เพราะดูเผิน ๆ น้ำของเธอก็ไม่ได้ต่างจากหญิงชราผมหงอกทั่วไปที่เดินตามท้องถนน แต่ฉันรับรองได้ มาร์กาเร็ต น้ำของเธอสมควรได้รับความเคารพจากเรามากที่สุดเลยเชียว

อาจจะน่าเคารพยิ่งกว่าผู้หญิงคนไหนที่ฉันเคยรู้จักด้วยซ้ำ ตอนนี้มีตแล้ว พอตกค้ำหนังตาคนแก่ก็เริ่มจะปิด ฉันแนบข่าวที่ว่ามักับจดหมายฉบับนี้ด้วย ถ้าเธอไม่ปรารถนาจะรู้เรื่องราวเพิ่มเติมก็ขอให้บอก ฉันจะไม่เอ่ยถึงอีก แต่ถ้าเธอสนใจอยากรู้เรื่องเกี่ยวกับพ่อแม่ของเธอ คราวหน้าเมื่อมีโอกาสฉันจะจับปากกาเขียนหาเธออีก เธอจะได้รู้ความจริงเกี่ยวกับน้ำและฆาตกรฉายามหุตแห่งเวสต์เอนด์

ด้วยความปรารถนาดี
โอ.ดับเบิลยู.เอช.

1

ปัจจุบัน

นี่ลีนะปลายทางของชีวิตคู่ จูเลีย แฮมิลล์คิดถึงขณะแหงพลั่วลงในดิน ไม่มีคำกระซิบรำลือแสบซึ่ง ไม่มีการกุมมือกันไปจนแก่เฒ่าอีกสี่สิบปีต่อจากนี้ ไม่มีลูกหลานยื่นร้องห่มร้องให้ล้อมรอบเตียงในโรงพยาบาล เธอตัดดินเหวี่ยงทิ้งไปด้านข้าง เศษหินกระแทกบนเนินดินที่กองสูงชันทุกขณะ ดินตรงนี้เป็นดินเหนียวผสมก้อนหิน ปลูกอะไรก็ไม่ขึ้นนอกจากต้นแบล็กเบอร์รี่ ผืนดินแห้งแล้งเหมือนชีวิตคู่ของเธอที่ไม่เคยผลิดอกออกผลให้ชื่นใจ

จูเลียพาดพลั่วลงไปดั่งแกร้งและรู้สึกสะเทือนขึ้นมาถึงกระดูกสันหลังเมื่อคมพลั่วกระแทกโดนหินก้อนใหญ่ เธอเปลี่ยนมุมและแหงพลั่วลงไปอีกครั้ง แต่ไม่อาจจัดก้อนหินให้หลุดออกได้ เธอมองลงไปไหลุมอย่างเหนื่อยอ่อน อากาศร้อนจนเหงื่อซึมกาย เธอขุดดินตลอดทั้งเช้าเหมือนมีบ้าเข้าสิงจนแผลพุพองใต้ถุงมือหนังเริ่มปริแตก ฟุ้งยุงบินหึ่ง ๆ ตอมไอบหน้าและเรือนผม

ช่วยไม่ได้ ถ้าอยากเปลี่ยนพื้นที่รกร้างตรงนี้ให้กลายเป็นสวนก็จะต้องขุดต่อไป หินก้อนนี้ขวางทางเธออยู่

งานนี้ดูจะหนักหนาเกินกำลังอันน้อยนิดของเธอ จูเลียทิ้งพลั่วและหย่อนตัวนั่งลงบนกองดินแข็ง ๆ อะไรต่อใจให้เธอคิดว่าจะฟันฟุสวนและกอบกู้บ้านหลังนี้ได้ เธอกวาดตามองดวงวัชพืชกรรือและเฉลียงทรุดเอียง ไม่กระดานผุพัง

เธอควรตั้งชื่อบ้านหลังนี้ว่า *ค่าง* ของจูเลีย เพราะบุ่มบ่ามตัดสินใจซื้อตอนที่
มรสุมชีวิตกำลังถาโถม ไหน ๆ ชีวิตจะพังแล้วก็ต้องเอาให้ถึงที่สุด นี่คือรางวัล
ปลอบใจหลังจากผ่านพ้นการหย่ามาได้

ในวัยสามสิบแปด จูเลียได้มีบ้านเป็นของตัวเองสักที บ้านที่เต็มไปด้วย
เรื่องราวและจิตวิญญาณ ครั้งแรกที่เธอเข้ามาสำรวจห้องหับต่าง ๆ พร้อม
นายหน้าก็เจอคนไม่หย่าบ ๆ แบบใช้ขวานถาก วอลเปเปอร์โบราณที่ถูกกรูทับ
ด้วยวอลเปเปอร์ใหม่หลายชั้น โผล่แพลมให้เห็น เธอสัมผัสได้ว่าบ้านหลังนี้พิเศษ
มันร้องเรียกหาเธอ มันขอให้เธอช่วย

“ทำเลดีมาก” นายหน้าบอก “เนื้อที่ตั้งเกือบสองไร่ครึ่ง ทิวบอสตัน
หาแบบนี้ไม่ได้อีกแล้วนะคะ”

“เงินทำไม่ยังขายไม่ออกล่ะ” จูเลียถาม

“คุณก็เห็นว่ามันทรุดโทรมมาก ตอนแรกที่เรามาสำรวจมีกล่องหนังสือ
กับกล่องเอกสารเก่ากองพะเนินถึงเพดานแน่ะ ใช้เวลาหนึ่งเดือนญาติเจ้าของบ้าน
ถึงทยอยขนออกไปจนเกลี้ยง ดูสภาพแล้วต้องรื้อใหม่หมดตั้งแต่ฐานราก”

“ฉันชอบที่บ้านหลังนี้มีอดีตน่าสนใจ คงไม่เปลี่ยนใจหรอกค่ะ”

นายหน้าลั่นเล “มีอีกเรื่องที่คุณควรแจ้งให้คุณทราบ เราจะไม่เปิดเผยข้อมูล
ใด ๆ ทั้งสิ้น”

“อะไรคะ”

“เจ้าของคนก่อนเป็นหญิงชราวัยเก้าสิบกว่า และ...แกเสียชีวิตที่บ้านคะ ลูกค้ำ
บางคนเลยไม่ค่อยสบายใจ”

“อายุตั้งเก้าสิบกว่า ตายด้วยโรคซราลีนะคะ”

“น่าจะใช้ค่ะ”

จูเลียขมวดคิ้ว “สรุปว่าไม่รู้สาเหตุเธอ”

“ช่วงนั้นเป็นฤดูร้อน ผ่านไปเกือบสามสัปดาห์กว่าญาติจะมาเจอ...”

นายหน้าอ้าอึ้ง แต่แล้วสีหน้าก็สดใสขึ้น “พูดก็พูดเถอะค่ะ ฉันคิดว่าเฉพาะ
ที่ดินก็คุ้มเกินคุ้ม คุณพบทั้งทั้งหมดยังได้ รื้อสร้างใหม่ให้หมดเลย!”

เหมือนเมฆอย่างฉับที่ถูกเขี่ยทิ้งสิ้น จูเลียคิด บ้านเก่าทรามหลังนี้
ก็ควรได้รับโอกาสเช่นเดียวกับเธอ

บายวันเดียวกันนั้นจูเลียจึงเซ็นสัญญาซื้อขาย

ขณะนั่งอยู่บนกองดินพลาตบยุง จูเลียนึกตำหนิตัวเองที่หาเรื่องใส่ตัว ถ้าริชาร์ดมาเห็นสภาพคงจะยั้งยั้งในสิ่งที่เขาคิดไว้อยู่แล้ว เธอเหมือนหมูในอวยที่พร้อมให้ขายหน้าจับเชือด กลายเป็นเจ้าของลานขยะดี ๆ นี่เอง

เธอยกมือปาดเหงื่อเหนือดวงตาและที่แก้ม แล้วก้มมองในหลุมอีกครั้ง เธอจะจัดการชีวิตตัวเองได้อย่างไรในเมื่อแค่เห็นก่อนเดี่ยวยังจัดขึ้นมาไม่ได้

จูเลียคิดว่าปลั้วมีอันเล็ก โนม้ตัวลงไป ในหลุมและเริ่มถากดินออก ก่อนหินโผล่ให้เห็นมากขึ้นเหมือนยอดภูเขาน้ำแข็งที่ไม่อาจคาดเดาขนาดของฐานข้างใต้ มันอาจจะก้อนใหญ่ถึงขั้นทำให้เรือไททานิคจมได้ เธอตั้งหน้าตั้งตาขุดลึกลงไปเรื่อย ๆ โดยไม่แยแสฝุ่นยุงและแสงแดดที่แผดเผาศีรษะไร้มาก หินก้อนนี้เปรียบเสมือนอุปสรรคและปัญหาทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเธอ

อย่าหวังว่าจะเอาชนะมันได้

จูเลียใช้ปลั้วมีอันสับดินได้ก้อนหิน พยายามเซะเป็นร่องเพื่อจะแทงปลั้วอันใหญ่ลงไปและจัดขึ้นมา ผมงตกลงมาปรกหน้าแนบติดผิวเหนียวเหนอะขณะขุดลึกลง ๆ เธอจะแรมมิตสวนแห่งนี้ให้กลายเป็นสวรรค์ก่อนที่ริชาร์ดจะมาเห็น ยังมีเวลาอีกสองเดือนก่อนเธอจะต้องกลับไปผจญกับพวกเด็กนักเรียนเกรด 3 สองเดือนสำหรับการขุดรากถอนโคนวัชพืช บำรุงดิน และปลูกกุหลาบ ริชาร์ดเคยสบประมาทว่าถ้าเธอปลูกกุหลาบที่บ้านของทั้งคู่ในบรุกไลน์ละก็รับรองว่าไม่รอด *คุณต้องรู้ให้จริงก่อนค่อยทำ* เขาบอกแบบนี้ ถ้อยคำธรรมดาแต่ฟังแล้วเจ็บใจ เธอรู้ว่าจริง ๆ แล้วเขาหมายความว่ายังไง

รู้ให้จริงก่อนค่อยทำ แต่น้ำหน้าอย่างคุณนะเธอจะรู้อะไร

เธอลงนอนคว่ำและขุดต่อ จนกระทั่งปลั้วกระแทกกับของแข็งบางอย่างให้ตายสิ อย่างบอกนะว่าเจอหินอีกก้อน เธอสะบัดผมไปข้างหลังแล้วก้มมองต้นตอของปัญหา ปลายปลั้วเจาะผิววัตถุนั้นจนเกิดรอยร้าว จูเลียปัดเศษดินและหินกรวดออกจึงเห็นวัตถุประหลาดทรงกลมมน พลันรู้สึกหัวใจเต้นโครมครามและหายใจติดขัดขึ้นมาทันที แต่เธอยังขุดต่อ คราวนี้ใช้สองมือที่สวมถุงมือตะกุดดิน วัตถุทรงกลมมนโผล่พื้นดินจนเห็นรอยต่อคล้ายตะเข็บขรุขระ เธอตะกุดดินลึกลงไปอีก ซีพจรเต้นถี่เมื่อเห็นรูขนาดเล็กที่มีดินอัดแน่น

อยู่ข้างใน เธอถอดถุงมือแล้วใช้ปลายนิ้วเหยงลงไปบนดิน ทันใดนั้นดินก็แตก
ออก

จูเลียลุกขึ้นนั่งคุกเข่าก่อนก้มมองสิ่งนั้น เสียงยุงบินหึ่ง ๆ ปรกปรก
โสร่งประสาธ แต่เธอไม่คิดจะบิดไล่และไม่รู้สึกกลัวสักใด่มันกัด ลมพัดยอดหญ้า
สะบัดพลิว หอบเอากลิ่นหอมหวานของดอกควินแอนน์เลซฟุ้งกระจายไปทั่ว
จูเลียเหลือบตาขึ้นมองดวงอาทิตย์ที่ชุกว้าง เธอหวังจะเผลอที่แห่งนี้ให้เป็นสวรรค์
จินตนาการภาพสวนกุหลาบผลมดอกโบตั๋นสีสดพร้อมด้วยชุ่มเคลมาทิสสีม่วง
ทว่าตอนนี้เธอไม่เห็นสวนในฝันนั้นอีกแล้ว

เห็นแต่สุสาน

“เธอน่าจะปรึกษาพี่ก่อนจะซื้อบ้านซอมซ่อหลังนี้” วิกกีผู้เป็นพี่สาวนั่งบนอายุที่โต๊ะ
ในห้องครัว

จูเลียยืนข้างหน้าต่างต่างพลางมองไปยังกองดินหลายกองที่ดูราวภูเขาไฟ
ลูกย่อม ๆ ในสวนหลังบ้าน ช่วงสามวันมานี้ทีมแพทย์นิติเวชแทบจะตั้งค่าย
พักแรมในสวนของเธอก็ว่าได้ ตอนนั้นเธอชินแล้วที่มีเจ้าหน้าที่เดินเข้าออกบ้าน
เพื่อใช้ห้องน้ำ คงจะคิดถึงพวกเขาน่าดูเมื่องานชุดเสร็จจลันและเธอถูกทิ้งให้อยู่
เพียงลำพังอีกครั้งในบ้านที่เต็มไปด้วยเรื่องราวแห่งอดีตพร้อมวิญญาณที่วนเวียน

ด้านนอกหอมมอรา ไอเอิลส์เพิ่งมาถึงและกำลังเดินไปยังจุดที่ทุกคนชุด
กันอยู่ จูเลียรู้สึกว้าวมอคนนี้อ่านยาก จะว่าเป็นมิตรก็ไม่ใช่ จะว่าหยิ่งยโส
ก็ไม่เชิง ผิวชาวซีต ผมดำขลับ บุคลิกดูสุ่ม เธอคิดขงจะมองหโมไอเอิลส์
จากหน้าต่าง

“ปกติเธอไม่ใช่คนตัดสินใจแบบนี้นะ” วิกกียังบ่นต่อ “แต่ต้นตอกลงซื้อ
ตั้งแต่วันแรกที่มาดูบ้านเนี่ยนะ กลัวใครจะแย่งหรือไง” เจ้าตัวพูดพลางชี้ไปยัง
ประตูห้องใต้ดินสภาพโยเย “ประตูนั้นปิดไม่ได้ด้วยซ้ำ แล้วได้ตรวจจลนาราก
หรือเปล่า อายุบ้านหลังนี้น่าจะถึงร้อยปี”

“หนึ่งร้อยสามสิบปี” จูเลียพิมพ์ำโดยยังไม่ละสายตาจากหโมไอเอิลส์ที่
ยืนอยู่ตรงปากหลุมในสวนหลังบ้าน

“โธ่ น้องรัก” วิกกี้เปลี่ยนน้ำเสียงเป็นอ่อนโยนขึ้น “พี่รู้ว่าปีนี้ชีวิตเธอมีแต่ปัญหา พี่เข้าใจความรู้สึกเธอนะ แต่เธอก็น่าจะโทรหาพี่ก่อนตัดสินใจเรื่องใหญ่แบบนี้”

“แต่ฉันก็คุ้มนะ” จูเลียเถียง “ได้เนื้อที่ตั่งเกือบสองไร่ครึ่ง แถมใกล้เมืองอีกต่างหาก”

“แล้วก็แถมศพในสวนด้วย คงจะขายต่อได้ราคาหรอก”

จูเลียบีบนิ้วอดตันคอกที่เกร็งเขม็งเพราะความเครียด วิกกี้พูดถูก พี่เธอพูดถูกเสมอ เธอผลาญเงินในบัญชีไปกับบ้านหลังนี้และได้เป็นเจ้าของที่ดินผืนสีอย่างเต็มภาคภูมิ เธอมองนอกหน้าต่าง เห็นสมาชิกใหม่อีกคนเข้ามาร่วมวงเป็นสตรีมีอายุ ผมสีดอกเลาตัดสั้น สวมกางเกงยีนส์และรองเท้าบู๊ตคู่ใหญ่ การแต่งกายแตกต่างจากคนวัยเดียวกัน สรุปรว่าวันนี้มีคนแปลก ๆ มาบ้านเย็นในสวนบ้านเธอเพิ่มอีกคน พวกเขาล้วนมีความตายเป็นจุดนัดพบ ทำไมพวกเขาถึงเลือกอาชีพนี้ การต้องคลุกคลีอยู่กับสิ่งที่คนส่วนใหญ่แค่นึกถึงยังหวาดผว

“ก่อนซื้อได้คุยกับบริษัทรถหรือเปล่า”

จูเลียหนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนตอบ “เปล่า ไม่ได้คุย”

“ช่วงนี้เขาติดต่อบ้างไหม” วิกกี้ถามด้วยน้ำเสียงใคร่รู้ต่างจากเมื่อครู

จูเลียจึงหันไปมองพี่สาว “ถามทำไม”

“ก็ในฐานะคนเคยอยู่บ้านเดียวกัน เธอไม่ต้องโทรบอกให้เขาส่งจดหมายของเธามาที่อยู่ใหม่อะไรทำนองนั้นหรอก”

จูเลียทิ้งตัวนั่งบนเก้าอี้ “ฉันไม่ได้โทรไปและเขาก็ไม่ได้โทรมา”

วิกกีนิ่งเสียบครู่หนึ่งขณะที่น้องสาวก้มหน้านิ่ง “ขอโทษ” วิกกี้พูดขึ้น “พี่เสียใจที่เธอยังเจ็บปวดกับเรื่องนั้นอยู่”

จูเลียหัวเราะ “ฉันก็เสียใจเหมือนกัน”

“หกเดือนแล้วนะ นึกว่าเธอทำได้แล้วซะอีก เธอยังสาวยังสวย ถ้าจะเริ่มต้นใหม่ก็ยังไม่สาย”

สมแล้วที่เป็นวิกกี หญิงแกร่งผู้เดินปรอเข้าห้องพิจารณาคดีและนำทีมทนายคว่ำชัยชนะหลังผ่าตัดไล่ตั้งได้เพียงห้าวัน วิกกี้ไม่ใช่คนที่จะปล่อยให้ปัญหาชี้ปะติ๋วอย่างการหย่ามาทำให้ชีวิตสะดุด

วิกิก็ถอนหายใจ “ที่จริงพีไม่ได้ขับรถมาถึงนี่เพื่อจะดูบ้านใหม่อย่างเดียวหรอก เธอเป็นน้องสาวของพี มีเรื่องหนึ่งที่เราควรจะรู้ เธอมีลัทธิที่จะรู้ แต่พีไม่แน่ใจว่า...” วิกิก็ชะงักเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูห้องครัว ก่อนหันไปมอง จูเลียเปิดประตู เห็นหม่อไอเอิลส์ผู้ดูสงบเยือกเย็นทั้งที่อากาศร้อนจัด ยืนอยู่ตรงหน้า

“ฉันมาแจ้งค่ะว่าทีมของฉันจะกลับวันนี้” มอราบอก

จูเลียชำเลื่องมองนอกหน้าต่าง เห็นเจ้าหน้าที่เริ่มทยอยเก็บเครื่องมือ เครื่องมือมีกันแล้ว “เสร็จแล้วหรือคะ”

“เราเจอหลักฐานที่พอสรุปได้ว่าศพนี้ไม่ต้องพึ่งแพทย์นิติเวช ฉันเลยส่งต่อให้ดอกเตอร์พีทรีจากฮาร์วาร์ดแล้วค่ะ” มอราชี้สตอรี่มีอายุที่เพิ่งมาถึงเมื่อไม่นาน คุณยายสวมกางเกงยีนส์คนนั้นนั่นเอง

วิกิก็เดินไปสมทบที่ประตู “ใครคะดอกเตอร์พีทรี”

“นักนิติมานุษยวิทยาค่ะ เธอจะรับช่วงต่อจนจบงาน ทุกอย่างเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ด้านการศึกษาวิจัยล้วน ๆ ถ้าคุณแฮมิลล์ไม่คัดค้าน”

“สรุปว่าเป็นโครงการดูเก่าหรือคะ”

“ไม่ใช่เพิ่งฟังแน่นอน ออกมาคุยด้วยกันสิคะ”

สองพี่น้องเดินตามมอราไปบนพื้นที่สนามลาดเอียง หลังผ่านการชุดมาสวมวันหลุมก็ขยายขนาดกลายเป็นแอ่งใหญ่ มีชิ้นส่วนโครงกระดูกวางเรียงอยู่บนผ้าใบ

ดอกเตอร์พีทรีน่าจะอายุอย่างน้อยก็หกสิบ แต่เจ้าตัวกลับลูกพรวดจากทำนองย่องได้อย่างกระฉับกระเฉง ก่อนเดินมาจับมือทักทายสองพี่น้อง

“คุณคงเป็นเจ้าของบ้านสินะคะ” พีทรีถามจูเลีย

“ฉันเพิ่งซื้อและย้ายเข้ามาอยู่เมื่อสัปดาห์ที่แล้วนี่เองค่ะ”

“แล้วก็เจอแจ็กพอตทันที” พีทรีพูด

มอราชี้แจง “เราเจอวัตถุสองสามชิ้นในดิน มีกระดูกกับเข็มกัลด์เก่า ๆ เป็นของโบราณ” เธอล้วงมือลงไปไนกล่องหลักฐานที่วางอยู่ข้างโครงกระดูก “และวันนี้เราเจอนี้” เธอหยิบถุงซิปล็อกใบย่อมขึ้นมา จูเลียเห็นประกายวิบวับของอัญมณีหลากหลายสีในถุง

“มันคือแหวนแทนใจ” พิธีหรือธบาย “ช่วงต้นยุควิกตอเรียนนิยมใช้เครื่องประดับเป็นสัญลักษณ์แทนความหมาย อัญมณีแต่ละชนิดมีความหมาย และแหวนวงนี้มอบไว้เป็นอนุสรณ์แห่งความรัก”

“ของแท้หรือเปล่าคะ”

“ไม่แท้หรอกค่ะ น่าจะแค่พลิกแก้วสี แหวนไม่ได้สลักชื่อ หาซื้อได้ตามท้องตลาด”

“น่าจะซื้อข้อมูลอยู่ในบันทึกการตายไหมคะ”

“คิดว่าไม่มี การฝังศพนี้ออกจะแปลกอยู่สักหน่อย ไม่มีป้ายหลุมศพหรือชิ้นส่วนของโลงศพ แค่อศพด้วยผืนหนังแล้วฝังดิน ฝังแบบลก ๆ ด้วยแม่ผู้ตายจะเป็นบุคคลผู้เป็นที่รักก็เถอะ”

“อาจะจนมั่งคะ”

“แต่ทำไมต้องเลือกฝังตรงนี้ล่ะ เท่าที่ดูในแผนที่ประวัติศาสตร์บริเวณนี้ไม่เคยมีสุสาน บ้านของคุณอายุหนึ่งร้อยสามสิบปีแล้วใช่ไหม”

“มันถูกสร้างเมื่อปี 1880 ค่ะ”

“แหวนแทนใจหมดความนิยมราวทศวรรษ 1840”

“จึงที่ตรงนี้เคยเป็นอะไรมาก่อนปี 1840 เหมอะ” จูเลียถาม

“ฉันคิดว่าน่าจะอยู่ในอาณาเขตบ้านพักตากอากาศของเศรษฐีบอสตันตระกูลหนึ่ง ส่วนใหญ่เป็นทุ่งโล่งและไร่นา”

จูเลียมองขึ้นไปบนเนินซึ่งหมู่ผีเสื้อบินตอมดอกควินแอนส์เลซบานสะพรั่ง และต้นถั่วที่กำลังผลิดอก เธอพยายามจินตนาการถึงสวนแห่งนี้ในอดีต ทุ่งโล่งทอดยาวไปถึงลำธารไต้เงาไม้ร่มรื่น ผุงเกาะดินเล็มหญ้า มันเป็นสถานที่ให้สัตว์เดินเตร็ดเตร่ และเป็นสถานที่ที่มีศพถูกฝังลึ้ม

วิกก็ก้มมองกองกระดูกด้วยสีหน้าพรึ่นพริ้ง “มี...ศพเดียวใช่ไหมคะ”

พิธีพี่ยกหน้าก่อนตอบ “โครงกระดูกสมบูรณ์มาก ศพผู้หญิงคนนี้ถูกฝังไว้ลึกพอสมควรจึงปลอดภัยจากพวกสัตว์กินซาก พื้นดินตรงเนินนี้ระบายน้ำได้ดี และเมื่อพิจารณาจากชิ้นส่วนของผืนหนังที่ยังหลงเหลือ ดูเหมือนมันจะเป็นหนังสัตว์สักชนิด เพราะแทนที่ที่ละลายซีมออกมาจะมีคุณสมบัติช่วยรักษาสภาพศพ”

“ผู้หญิงนั่นเหรอคะ”

“ใช่ค่ะ” พี่ทรีเงยหน้าขึ้น ดวงตาสีฟ้ากระจ่างหรือแคบเมื่อเจอแดด “ศพผู้หญิง ดูจากฟันและลักษณะกระดูกสันหลังน่าจะอายุไม่มาก ไม่เกินสามสิบห้าแน่นอน โดยรวมจัดว่าสภาพสมบูรณ์ดีมาก” พี่ทรีมองจูเลีย “ยกเว้นรอยร้าวตรงกะโหลกที่คุณชุตไปโดน”

จูเลียหน้าแดง “ฉันนึกว่ากะโหลกเป็นก้อนหิน”

“รอยร้าวเท่ากับใหม่สังเกตไม่ยาก ดูนี่ค่ะ” พี่ทรีทรุดตัวลงนั่งยองและหยิบชิ้นส่วนกะโหลกขึ้นมา “นี่คือรอยที่คุณทำให้ ไม่มีคราบสกปรกติดอยู่เลย แต่ดูรอยร้าวตรงกระดูกข้างศีรษะกับกระดูกโหนกแก้มตรงนี้สิ มีคราบสีน้ำตาลเกาะบนพื้นผิวเนื่องจากฝังอยู่ที่ใต้ดินมานาน บ่งบอกว่ารอยร้าวพวกนี้เกิดขึ้นก่อนเสียชีวิต ไม่ได้เสียหายจากการชุต”

“ก่อนเสียชีวิตเหรอคะ” จูเลียมองพี่ทรี “คุณจะบอกว่า...”

“ค่อนข้างชัดเจนว่ารอยร้าวที่กะโหลกคือสาเหตุของการเสียชีวิต ฉันคิดว่าเธอถูกฆ่าค่ะ”

ตกตึกจูเลียนอนตาแข็งฟังเสียงไม้เก่าลั่นอืดแอ็ด เสียงหนูวิ่งอยู่ในผนัง บ้านหลังนี้ว่าเก่าแล้ว แต่หลุมศพนั้นเก่าแก่กว่ามาก ขณะที่นางนตอกตะปูประกอบคานและปูพื้นกระดานไม้สน ห่างไปไม่กี่สิบก้าวมีศพหญิงนิรนามนอนเอนอยู่ใต้ผืนดิน ตอนสร้างบ้านพวกเขาไม่รู้ใหม่ว่ามีศพฝังอยู่ มันมีหลักหินปักบอกไว้หรือเปล่า

หรือไม่มีใครรู้เรื่องศพที่ถูกฝังนี้เลย ไม่มีใครนึกถึงผู้หญิงคนนี้

เธอเตะผ้าห่มออกและนอนเหยงอชกบนฟูก แม่เปิดหน้าต่างทั้งสองบานแล้วในห้องก็ยงอบอ้าว ไม่มีลมโชยสักนิดเดียว หิ้งห้อยตัวหนึ่งส่องแสงวอมแวมในความมืด มันกะพริบหรี่หรือขณะบินวนรอบห้องมองหาทางหนี

จูเลียลุกขึ้นนั่งแล้วเปิดโคมไฟ จากหิ้งห้อยที่มีประกายแสงเรื่อเรืองกลายเป็นแมลงสีน้ำตาลบินว่อนอยู่บนเพดาน เธอสงสัยว่าต้องจับยังไม่มันถึงจะไม่ตาย ไม่แน่ใจว่าชีวิตของแมลงตัวเดียวจะคุ้มค่าเหนื่อยหรือเปล่า

ตอนนั้นเองที่เสียงโทรศัพท์ดัง มีอยู่คนเดียวที่จะโทรมาตอนห้าทุ่มครึ่งแบบนี้

“ยังไม่นอนใช่ไหม” เสียงวิกก็ดังมาจากปลายสาย “พี่เพิ่งได้กินม้อเย็นเพิ่งกลับถึงบ้าน”

“อากาศร้อนจนนอนไม่หลับนะ”

“จูเลีย พี่มีเรื่องจะบอกเธอตั้งแต่ตอนอยู่ที่บ้านแล้ว แต่คนอยู่เยอะเลยคุยไม่สะดวก”

“ถ้าจะบ่นเรื่องที่ฉันซื้อบ้านละก็พอเถอะ”

“ไม่ใช่เรื่องนั้น เรื่องริชาร์ดต่างหาก พี่ไม่อยากเป็นคนบอกเธอ แต่ถ้าพี่เป็นเธอก็คงอยากรู้ และพี่ไม่อยากให้เธอได้ยินจากปากคนอื่น”

“เรื่องอะไร”

“ริชาร์ดกำลังจะแต่งงาน”

จูเลียกำหูโทรศัพท์แน่นจนนิ้วชา เียบกันไปครู่ใหญ่ เธอได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นตุบ ๆ เลยทีเดียว

“เธอไม่ได้ข่าวเลยเหรอ” วิกก็ถาม

จูเลียตอบเสียงเบา “ไม่เลย”

“หุเรอะชะมัด” วิกก็พูดใส่อารมณ์อย่างเจ็บใจแทน “พี่ได้ข่าวว่าวางแผนกันมาเดือนกว่าแล้ว ผู้หญิงคนนั้นชื่อทิฟฟานี”

“ฉันไม่เข้าใจ ทำไมมันเร็วแบบนี้ล่ะ”

“โธ่ น้องรัก ก็ชัดเจนอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ ริชาร์ดเล่นชู้กับแม่นั้นตั้งแต่ยังไม่หย่ากับเธอนะสิ พักหลังเขาเริ่มกลับบ้านดึกก็ใช้ใหม่ล่ะ แถมไปดูงานที่อื่นบ่อย ๆ ด้วย พี่นี่ก็ตั้งใจตั้งนานแล้วแต่ไม่อยากพูด”

จูเลียกลืนน้ำลาย “ตอนนี้ฉันไม่อยากคุยเรื่องนี้”

“มีน้ำชาถึงได้ขอหย่าฟ้าแลบ”

“แค่นี้ก่อนนะ วิกกี”

“เดี๋ยวสิ เธอไม่เป็นไรใช่ไหม”

“ฉันไม่มีอารมณ์จะคุยด้วย” จูเลียวางสายทันที

เธอนั่งนิ่งอยู่นาน หิ่งห้อยตัวเดิมยังบินวนหาทางหนีออกจากที่คุมขัง
อีกไม่นานมันจะหมดแรงไปเอง ต้องติดอยู่ในห้องนี้และรอวันตายสถานเดียว

เธอกลับขึ้นไปบนเตียง พอหิ่งห้อยโฉบเข้ามาใกล้เธอก็จับมันไว้ในอุ้งมือ
ก่อนเดินไปที่ห้องครัว เปิดประตูด้านหลัง ก้าวออกไปที่เฉลียง แล้วปล่อย
หิ่งห้อยตัวนั้นเป็นอิสระ มันรีบบินหนีสู่ความมืดโดยไม่ส่งแสงกะพริบอีก

มันจะรู้ไหมว่าเธอเพิ่งช่วยชีวิตมันไว้ เธอมีปัญญาทำได้แค่เรื่องเล็กน้อย
เท่านั้นเอง

จูเลียยืนสูดอากาศยามตีอกอยู่บนเฉลียง ไม่อยากกลับเข้าไปในห้องนอน
แสนอบอ้าว

ริชาร์ดกำลังจะแต่งงาน

เธอรูสึกูกในอก ก่อนจะสะอื้นออกมา เมื่อเอื้อมจับราวเฉลียงก็รู้สึกว่ามี
เลือดตำน้ำ

ทั้งที่เป็นแบบนี้แต่ฉันกลับเป็นคนสุดท้ายที่รู้

เธอจ้องมองในความมืด นึกถึงโครงกระดูกซึ่งเคยถูกฝังห่างออกไปไม่ถึง
สิบลเมตร สตรีผู้ถูกลืม เธอนึกภาพผืนดินเย็นเฉียบถูกกลบด้วยหิมะในฤดูหนาว
ฤดูกาลผันผ่าน หลายทศวรรษผ่านไป ขณะที่เนื้อหนังเน่าเปื่อยกลายเป็นอาหาร
อันโอชะของพวกหนอน

ฉันก็เหมือนคุณ เป็นผู้หญิงอีกคนที่ถูกลืม

และฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคุณเป็นใคร

2

พฤศจิกายน 1830

ความตายมาพร้อมเสียงกระดิ่งกึ่งกังวาน

โรส คอนนอลลีขาดเสียงนี้เหลือเกิน เพราะได้ยินบ่อยครั้งขณะนั่งเฝ้าพี่สาวอยู่ข้างเตียงในโรงพยาบาล เธอคอยจับหน้าผากให้ออร์เนีย จับมือและป้อนน้ำ ทุกวันผู้ช่วยบาทหลวงจะส่งกระดิ่งมรณะประกาศให้รู้กันทั่วว่าบาทหลวงมาเยือนหอผู้ป่วยแห่งนี้เพื่อทำพิธีฝังศพคนไข้

แม่อายุเพียงสิบเจ็ดปี แต่โรสได้เห็นโศกนาฏกรรมนับครั้งไม่ถ้วนภายในห้าวันมานี้ นอราตายเมื่อวันอาทิตย์หลังให้กำเนิดลูกน้อยได้สามวัน วันจันทร์ถึงคราวของเด็กสาวผมสีน้ำตาลซึ่งอยู่อีกฟากห้อง เจ้าตัวตายทันทีหลังคลอดท่ามกลางเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นของญาติและเสียงทารกแรกเกิดร้องไห้จ้าผสมกับเสียงช่างต่อโลงที่ตอกตะปูอย่างเร่งรีบอยู่กลางลาน วันอังคารรีเบ็กก็หมดเวรหมดกรรมไปอีกคนหลังให้กำเนิดลูกชายและจับไข้ทุรนทุรายอยู่สี่วันก่อนรีเบ็กจะตายโรสต้องทนกับกลิ่นเหม็นเน่าที่ไหลออกมาจากหว่างขาของเด็กสาวผู้นี้จนกระดิ่งผ้าปูเตียง

ภายในหอผู้ป่วยคละคลั่งด้วยกลิ่นเหม็น กลิ่นเลือด และกลิ่นหนอง ยามดึกเมื่อเสียงโอดครวญของเหล่าผู้ใกล้ถึงฆาตดังก้องโง้งทางเดิน โรสจะสะดุ้ง

ตื่นขึ้นมากพบความจริงอันน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าฝันร้าย เมื่อก้าวพ้นเขตโรงพยาบาล
นั้นแหละจึงพอได้สูดไอน์เย็นชะล้างกลิ่นเหม็นเน่าพวกนี้ได้บ้าง

แต่สุดท้ายก็ต้องกลับไปเผชิญความสยองเหมือนเดิม...กลับไปหาพี่สาว
ของเธอ

“กระดิ่งดังอีกแล้ว” ออร์เนี่ยพูดเสียงแผ่ว เปลือกตากะพริบถี่ “คราวนี้
ใครล่ะ”

โรสชำเลืองมองเตียงคนไข้รายหนึ่งซึ่งฉากบังตากั้นรอบด้าน เมื่อก็เธอ
เห็นพยาบาลแมรี โรบินสันจัดวางเตียงไขและไม้กางเขนบนโต๊ะตัวเล็ก แม่มอง
ไม่เห็นบาทหลวง แต่ได้ยินเสียงเขาพิมพ์อยู่หลังจากบังตาพร้อมทั้งได้กลิ่น
เตียงไข

“ด้วยพระเมตตาของพระองค์ ขอพระเจ้าทรงอภัย ไม่ว่าบาปใดก็ตาม
ที่ได้กระทำไว้...”

“ใครเธอ” ออร์เนี่ยถามอีกครั้งอย่างกระลือกระล่าย พยายามย่นตัว
ขึ้นหนึ่ง

“น่าจะเป็นเบอร์นาเด็ตต์” โรสตอบ

“โอ้! ไม่นะ”

โรสบีบมือพี่สาว “อาจจะรอดก็ได้ อย่าเพิ่งหมดหวัง”

“แล้วเด็กล่ะ ลูกชายเธอเป็นยังไงบ้าง”

“เด็กแข็งแรงดี เมื่อเช้าพี่ไม่ได้ยินแกร้องให้จำในเปลเธอ”

ออร์เนี่ยฟังตัวพึงหมอนแล้วถอนหายใจ กลิ่นเหม็นเน่าโชยออกมาพร้อม
ลมหายใจของเธอ เหมือนว่าร่างกายกำลังเนาเปื้อยจากภายใน “ถือว่ายังโชคดี”

โชคดียังหรือ ทั้งที่เด็กคนนั้นอาจต้องกำพร้าเนี่ยนะ เบอร์นาเด็ตต์ห้อง
บวมเป่งเพราะพิษไข้หลังคลอดและร้องโอดโอยด้วยความทรมานมาสามวันแล้ว
โรสมั่นใจว่าช่วงห้าวันที่ผ่านมาเธอได้เห็นความโชคดีที่ว่านี้หลายต่อหลายครั้ง
หากนี่คือการแสดงความเมตตาของพระเจ้า เธอก็ขอไม่นับถือพระองค์ แต่เธอ
ไม่ได้พูดถ้อยคำนั้นออกไปต่อหน้าพี่สาว

ออร์เนี่ยผ่านพ้นช่วงเวลาเลวร้ายหลายเดือนนี้มาได้ ทั้งการถูกสามีนำร้าย
ร่างกายและหลายคืนที่เจ้าตัวต้องร้องไห้เสียบ ๆ หลังผืนผ้าห่มที่ใช้ซึ่งกันระหว่าง

เตียงในห้องนอน ล้วนเป็นเพราะครัทธาทั้งสิ้น แต่ครัทธาช่วยอะไรออร์เนีย
ได้บ้าง ตอนพี่สาวเธอเจ็บท้องคลอดลูกคนแรกอยู่ตั้งหลายวันพระเจ้าหายไป
อยู่ไหน

ถ้าพระองค์ได้ยินคำอ้อนวอนจริงทำไมถึงปล่อยให้คนดี ๆ อย่างพี่สาวของเธอ
ต้องทนทุกข์ทรมาน

โรสไม่คาดหวังคำตอบและก็ได้คำตอบด้วย เธอได้ยินเพียงเสียง
บาทหลวงสวดเพิ่มพ้ออย่างไร้ประโยชน์อยู่หลังจากบังตาที่กั้นรอบเตียงเบอร์นาเด็ตต์

“ในนามของพระบิดา พระบุตร และพระจิต ขอพลังชั่วร้ายทั้งหมด
จงดับสูญผ่านมือข้าพระองค์นี้ ขอพระแม่มารีย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์โปรดประทานพร”

“โรส” ออร์เนียกระซิบ

“ว่าไงคะ”

“พี่กลัวเหลือเกินว่าอีกไม่นานจะถึงคราวของพี่”

“ถึงคราวอะไร”

“บาทหลวง สารภาพบาป”

“พี่เคยทำบาปที่ไหนกัน พระเจ้าย่อมรู้ดี พระองค์รู้ว่าพี่เป็นคนดี”

“โธ่ โรส เธอไม่รู้ว่่าพี่นะบาปหนา! พี่แสนละอายจนไม่กล้าบอกเธอ!
พี่จะตายโดยที่ยังไม่ได้...”

“อย่าพูดเป็นลางสิ พี่ยอมแพ้ไม่ได้นะ พี่ต้องสู้”

ออร์เนียยิ้มอย่างเหนื่อยอ่อนพลงเอ้อมไปจับผมน้องสาว “โรสนี่ของพี่
ไม่เคยกลัวอะไรทั้งนั้น”

ใครบอกกัน เธอกลัวจับจิตว่าออร์เนียจะทิ้งเธอไป กลัวเหลือเกินว่าเมื่อ
พี่สาวได้รับศีลครั้งสุดท้ายแล้วจะถอดใจยอมแพ้

ออร์เนียหลับตาพร้อมกับถอนหายใจ “คืนนี้อยู่เฝ้าพี่อีกได้ไหม”

“ได้สิ”

“เอเบนละ ไม่มาเลยเหรอ”

มือของโรสแข็งเกร็งขึ้นขณะจับมือพี่สาว “พี่อยากให้เราจริง ๆ เหรอ”

“พี่กับเขาร่วมหอลงโรงกันแล้วไม่ว่ายามดีหรือยามร้าย”

ยามร้ายซะมากกว่า โรสอยากย้อนแต่เงียบปากไว้